

Тива. Но след като отстранили вожд Тихомир, избранник на българите от Драчката област, защото не можело един храсталак да храни два еритака, нито да се освободи българския народ воден от двама князе, появил се трети вожд, забегналият от Византия Алусиан, внук Ааронов. Старата вражда отново пламнала. И погубил Алусиан своя братовчед. И отново черна робия притиснала българите...

/Алусиан от засада, с други двама повялат и ослепяват Делян /

Пак притъмнява. Приведените сенки отново почвата да минават снискени под тежки товари. Стонове и глухи жалби /

1072/Светлина бавно изниква. Скопският боляр първенец Георги Войтех, пономък на прабългарски кавхански род,, заедно със скопските първенци предлага Охридската корона на един Самуилов потомък, правнук на дъщеря му Косара и зетския княз Владимир - Константин Бодин. /

Летописецът чете:

" Безброй варварски племена, узи, и печенеги, кумани, ~~и кичишки~~ нападаха и грабежа българските земи. Те надманиваха пролетните пчели и никой не знае дали са хиляди или десетки хиляди и числото им е неизброимо. От север нападаха маджари, а от югозапад нормани. Беззащитни, изоставени, българите ~~и кичишки~~ гарите понасяли всички своеволия на грабителите... На когато намерили човек достоен да ги поведе, те грабнали оръжие се вдигнали на бунт. Техен вожд бил скопският български войвода Георги Войтех. Но той отстъпил короната на човек от Самуиловото коляно... И синът на зетския княз Михаил, Константин станал български цар под името Петър, в памет и на светия цар Петър, син на великия Симеон... Но пак се явили на един храст два еритака. И повели на две страни бранната многочислена рат. Разделили силите си и загубили борбата..."

/Мрачевина отново поглъща чезнещите светли фигури./

Все по-приведени влачат теглото си робите./

Летописецът чете: